

La paraula plorar

Aquesta història encara no ha passat, però segurament passarà demà. Heus aquí què diu.

Demà, una bona i vella mestra va dur els seus deixebles, arren-
glerats de dos en dos, a visitar el Museu del Temps que Fou, on hi
ha recollides les coses dels temps passats i que ara ja no serveixen,
com la corona del rei, la cua del vestit de la reina, el tramvia de
Monza, etcètera.

En una vitrineta, un bon xic polsosa, hi havia la paraula *Plorar*.

Els alumnes de demà van llegir el cartellet, però no entenien de
què anava.

–Senyoreta, què vol dir?

–És una joia antiga?

–Que potser era dels etruscs?

La mestra va explicar que antigament aquella paraula s’havia
fet servir molt, i feia mal.

Va ensenyar una ampolleta en la qual hi havia llàgrimes con-
servades: qui sap? potser les havia vessades un esclau apallissat
pel seu amo, potser un nen que no tenia casa.

–Sembla aigua –va dir un dels alumnes.

–Però picava i cremava –va dir la mestra.

–Que la feien bullir, potser, abans d’utilitzar-la?

Veritablement, aquells alumnes no entenien res, fins i tot comen-
çaven a avorrir-se. Aleshores la mestra els va acompanyar a visitar
altres seccions del Museu, on es podien veure coses més fàcils, com
ara: les reixes d’una presó, un gos guardià, el tramvia de Monza, et-
cètera, tot de coses que en el feliç país del Demà ja no existien.

